

Židovské bohatství: žádná paranoia, nýbrž skutečnost (viz úvodní popis)

Autor: Thomas Dalton

Moc a vliv židovské lobby v průběhu dějin je bez nadsázky legendární. Tato moc má kořeny nikoliv v politické síle, podpoře širokých lidových mas, morální bezúhonnosti, ani božské přízni. Vychází prostě a jednoduše z moci peněz. Boháči ve svých společnostech odjakživa mívali nepoměrný vliv, který typicky využívali k prospěchu vlastnímu nebo svých rodin. Jestliže však svébytná etnická menšina pracuje kolektivním způsobem a má k dispozici ohromné bohatství, může se v jejich rukou koncentrovat moc přímo závratná. Ta je v židovském případě dále umocněna vlastnictvím masových médií v mediálním věku, jejich výsostným postavením arbitrů a tvůrců obsahu médií (zde, s. 56 /vi/) a jejich vlivem na elitní kulturu, především v akademické sféře.

Až příliš často se ale setkáváme s horlením proti „bohatým Židům“, jež však postrádá dostatečná fakta a historický kontext. V této krátké eseji bych rád předložil alespoň základní faktická data a učinil z nich věrohodné závěry. Situace je totiž podle mého mínění ještě závažnější, než se mnozí domnívají.

Trocha historického kontextu

Jako obvykle je nejlepším způsobem nastínění kontur souvislostí pro dnešek (viz také série Andrewa Joyce zde nebo tady) trocha historie. Jako první z dochovaných evropských autorů na spojení Židů a peněz podle všeho kolem roku 59 př. n. l. poukazuje Cicero. Ve své řeči *Pro Flacco* hájí římského proprétora v provincii Asie jménem L. V. Flaccus, obžalovaného ze zpronevěry židovského nákladu zlata směřujícího do Jeruzaléma. (Římané si podmanili Judeu jen o čtyři roky dříve.) Cicero začíná velice vypovídajícími slovy:

Je vám známo, o jak početnou kliku se jedná, jak drží při sobě a jakých výšin dosahuje jejich vliv v různých neoficiálních shromáždění. Proto budu hovořit tak potichu, aby mě slyšeli jen porotci: najde se totiž mnoho takových, kdo by je proti mně i každému ctihodnému muži rádi a ochotně poštvali.

Cicero se sice Židům očividně vysmívá, přesto však už v té době musela být jejich moc

všeobecně známá, jinak by jeho jízlivá poznámka postrádala smysl. Následuje plamenná obhajoba Flacconova „rozhodného činu proti spolčení Židů“ a jejich „snahám očernit jej“.

Druhou velmi ranou zmínku o židovském bohatství pronesl císař Claudius ve svém třetím ediktu z roku 41 n. l. Ve svých poznámkách k občanským nepokojům v Alexandrii výslovně zmiňuje Židy, kteří žijí „ve městě, které není jejich“. „Mají ve svém majetku nadměru všech dobrých věcí“, svého bohatství však zneužívají k podrývání místních úřadů a podněcování obecného ovzduší nesvárů. V jistém ohledu podle Claudia dokonce nesou vinu i „za rozdmýchávání všeobecné záště, již je zasažen celý svět“.

V roce 100 přišel Tacitus se svou známou kritikou ve svých *Letopisech*. V úvahách o „lidském plemeni, které bohové nenávidí“ - národu „přízemním a ohavným“, mimo to také „zkaženým“ - poznamenává, že Židé z diaspory „nejhorší lotři mezi všemi národy“, neúnavně odesílají „poplatky a příspěvky do Jeruzaléma, čímž navyšují židovské bohatství“. Tohoto bohatství zjevně mělo být užíváno k velice nekalým účelům.

Kolem roku 220 sepsal Cassius Dio své *Rómaiké historiá*, kde popisuje druhé a třetí židovské povstání v letech 115 a 132 n. l. Dio vysvětluje, že „Židé ve všech provinciích projevovali Římanům nepřátelství“. Očividně také měli prostředky na to využít své bohatství k naverbování ostatních: „kvůli touze po zlatě se k nim připojily i mnohé další národy“. Získat si „mnohé další národy“ k boji po svém boku jistě něco muselo stát. A Židům se zjevně podařilo naverbovat na svou stranu hojnost spojenců: „jako by kvůli nim propuknul neklid na celém světě“.

Přestože bylo židovské povstání krvavě poraženo, povedlo se Židům přeskupit a znovu upevnit svou moc, která na počátku 4. století dosáhla legendárního statusu. 1] Tehdy zpracoval své rozsáhlé pojednání *Historiarum Philippicarum* Justinus (Marcus Iunianus Iustinus). Ve svazku 36 se věnuje hanebnému původu židovského národa a vysvětluje růst a soudržnost tohoto jedinečného kmene. Jejich pragmatická teologie dovoluje splnutí náboženství s politikou způsobem, kterým Židům přinesl ohromné úspěchy, až „je takřka k neuvěření, jak mocnými se stali“.

Opravdu mocnými. Tak mocnými, že římský básník Rutilius Namatianus mohl cca v roce 420 ve svém *De redito suo* psát o schopnosti Židů pokračovat v praktikování své dominance, přestože byli Římany formálně poraženi: „podmaněný lid panuje nad svými přemožiteli“.

Od středověku do dnešních dní

V hromadění bohatství a z něho plynoucí moci Židé pokračovali i po pádu Říma se vzestupem vlivu církve. Víme to s jistotou, protože i coby nepočtená menšina dokázali úspěšně vyvíjet nátlak na evropské panovníky. Syn Karla Velikého a římský císař Ludvík I. Pobožný (778-840) patřil mezi známé ochránce Židů, kterým oficiální listinou udělil výsady. Bylo to od něj však chování nanejvýš pragmatické, protože Židé v té době byli „bojovní, agresivní a mocní“. 2]

Asi největším zdrojem židovského bohatství a moci byla lichva, což se s postupem středověku

jen dále zvyrazňovalo. Když se tak v roce 1215 měl sejít čtvrtý Lateránský koncil, byl papež Inocenc III. připraven uzákonit opatření proti židovské lichvě. „Čím pevněji je křesťanům znemožňováno dopouštět se lichvy, tím tíživěji jim v tom škodí židovská zrada...“ (Kánon 67). Židé, kteří nepodléhali křesťanským morálním ustanovením, ovládali finanční odvětví a nesmírně vydělávali na půjčování s úrokem. Káravě se k tomu vyjádřil i Tomáš Akvinský: „Králové by raději měli přimět Židy, aby se živili prací... než jim dovolit žít v zahálce a bohatnout lichvou.“ 3] Církev však tento problém nevyřešila ani o 300 let později, takže Martin Luther pociťoval naléhavou potřebu zkritizovat židovské „zloděje a loupežníky“, kteří „ze své prokleté lichvy“. 4]

Židovské bohatství a moc ovšem neunikly ani pozornosti sekulárního světa. Už roku 1798 tak mohl německý filozof Immanuel Kant přijít s tímto překvapivým prohlášením: „židovské bohatství... zřejmě *per capita* převyšuje bohatství všech ostatních národů“. 5] Lord Byron ve své básni z roku 1823 *The Age of Bronze* (Bronzový věk) poznamenává, že „ovládají všechny státy, všechny věci i všechny vládcy“. A skutečně: „není to ocel, ale zlato, co poráží dobyvatele“. Bruno Bauer v roce 1843 napsal, že „Žid... svou finanční mocí rozhoduje o osudu celé (rakouské) říše. Žid... rozhoduje o osudu Evropy.“ 6] A dost možná nejen Evropy. Ralph Waldo Emerson si v eseji z roku všímá židovské tvrdošijnosti, vytříbené léty pronásledování a utrpení: „Židovo utrpení, jež si vetknul do štítu, mu dnes pomohlo stát se pánem pánů světa.“ 7] V roce 1880 Laurent Oliphant píše o židovských „finančních operacích v tom největším měřítku“. „Kvůli finančnímu, politickému a obchodnímu významu, který dnes Židé nabyli“, se stali neocenitelným spojencem v každém budoucím střetnutí. 8] Toto přesvědčení o deset let později potvrzuje i Goldwin Smith: „Judaismus se dnes (v roce 1894) stal evropskou finanční velmocí, tzn. nejmocnější velmocí vůbec.“ 9]

V téže době vydal francouzský novinář jménem Édouard Drumont rozsáhlou a poměrně vlivnou publikaci *Židovská Francie* (1885). Předložil v ní šokující a popravdě až neuvěřitelné tvrzení: „Židé mají pod kontrolou polovinu veškerého světového kapitálu.“ Konkrétněji pak dodal, že celkové bohatství Francie je kolem 150 miliard franků, „z nichž přinejmenším 80 miliard drží Židé“, tedy o něco víc než polovinu. 10] Takové tvrzení nutně zarazí a našim uším zní naprosto neuvěřitelně. Drumont se jistě musel někde přepočítat...

Konkrétní jména

...nebo možná ne. Podívejme se dnešní Spojené státy. Z desítky nejbohatších Američanů jich hned pět (polovina) jsou Židé: Mark Zuckerberg (72 mld. USD), Larry Page (60 mld. USD), Sergey Brin (59 mld. USD), Larry Ellison (54 mld. USD) a Michael Bloomberg (50 mld. USD). Většina jich zbohatla v technologickém odvětví: Facebook (Zuckerberg), Oracle (Ellison) a Google (Page s Brinem). 11]

Z padesátky nejbohatších Američanů je jich židovského původu přinejmenším 27 (54 %). 12] Kromě výše jmenovaného kvintetu to jsou S. Adelson, S. Ballmer, M. Dell, L. Blavatnik, C. Icahn, D. Moskowitz, D. Bren, R. Murdoch (pravděpodobně částečně židovské krve), J. Simons, L. Lauder, E. Schmidt, S. Cohen, C. Ergen, S. Schwarzman, R. Perelman, D. Newhouse, D. Tepper, G. Kaiser, M. Arison, J. Koum, S. Ross a C. Cook. Správně by na tento seznam měl

patřit také George Soros, jehož majetek se pohyboval kolem 26 mld. USD, než počátkem roku 2018 „daroval“ 18 miliard své vlastní charitativní organizaci. Součet jmění těchto 27 lidí je asi 635 miliard dolarů. Poznámka: při poměrném zastoupení podle svého podílu na celkové populaci by na tomto seznamu byl jeden Žid, nikoliv 27.

Jiným měřítkem bohatství jsou mzdy výkonných ředitelů. 13] Čtyři z deseti nejlépe placených výkonných ředitelů v Americe jsou Židé: Leslie Moonves 14] (CBS), Nicholas Howley (TransDigm), Jeff Bewkes (Warner) a Stephen Kaufer (TripAdvisor). Z 35 nejlépe placených jich je pak židovského původu hned 19 (54 %), kromě čtveřice už jmenovaných také D. Zaslav, S. Catz, A. Bousbib, R. Iger, M. Rothblatt, S. Wynn, M. Grossman, J. Sapan, B. Jellison, R. Kotick, J. Dimon, L. Fink, B. Roberts, L. Schleifer a S. Adelson.

Ať už si tak za kritérium zvolíme celkový majetek nebo příjem, data ukazují, že v Americe Židé skutečně vlastní nebo kontrolují asi polovinu bohatství, přinejmenším tedy mezi nejbohatšími elitami. Tito lidé jsou však hlavní hybnou silou naší politiky, a kdyby Židé vyhodnotili politickou situaci jako kritickou, jen stěží si lze vůbec představit objem peněz, který by byli schopni a ochotni nalít do soukolí politického procesu.

Celkem věrohodně lze dovodit, že pokud Židé kontrolují asi polovinu bohatství na špici, mohou mít srovnatelný podíl i na nižších patrech majetkové hierarchie, 15] alespoň mezi řekněme 20 % nejmajetnějších, kteří společně vlastní přes 90 % veškerých aktiv amerických domácností. Z tohoto můžeme vyjít při pokusu o odhad celkového jmění amerických Židů.

Na kolik to tedy vychází? *Wall Street Journal* v roce 2018 uvedl, že celkové jmění amerických domácností poprvé v dějinách překročilo 100 bilionů dolarů. 16] Pokud Židům skutečně patří polovina z této sumy, jedná se o asi 50 bilionů dolarů.

To si jistě žádá chvíli k zamyšlení. Jestliže byly Drumontovy cifry šokující, tento odhad je ještě dalece překonává. Jen si to představte: Američtí Židé mají k dispozici 50 bilionů dolarů – neboli pro početně méně zdatné čtenáře 50 000 miliard dolarů. Je-li toto číslo alespoň v hrubých obrysech blízké pravdě, zkusme provést následující myšlenkový experiment: Zkuste si představit, jakou moc má jeden člověk s miliardou dolarů – a teď si to srovnejte s ekvivalentem 50 000 takovýchto lidí, kteří pracují víceméně v souladu. Taková je tedy finanční moc amerického Židovstva.

Vezměme si konkrétní příklad. Tom Steyer je typický „obyčejný“ židovský miliardář s celkovým jměním ve výši pouhých 1,5 miliardy dolarů. Jak ovšem neuniklo nikomu, kdo pozorně sleduje politické dění, je tento muž politicky nesmírně aktivní. Steyer patří k největším sponzorům Demokratické strany a stojí v čele snah o ústavní obžalobu Donalda Trumpa. V roce 2018 se nechal slyšet, že hodlá utratit 110 milionů dolarů „aby Demokratům vtisknul novou tvář“ – pochopitelně takovou, jaká se mu bude více zamlouvat. Tím se učinil „největším finančníkem kampaně na levici“ a vydal se na cestu „k vytvoření vlastní paralelní stranické struktury“. Dokáže-li jediný „chudší“, ale vysoce motivovaný miliardář něco podobného, jaké jsou asi možnosti ekvivalentu 50 000 miliardářů?

Tolik miliardářů v Americe samozřejmě ani zdaleka není. Nedávný odhad jejich celkového počtu časopisu Forbes mluví dokonce o pouhých 585. Pokud se výše nastíněné úvahy blíží skutečnosti, asi 290 z nich jsou Židé. Jejich celkové bohatství by se mohlo pohybovat někde kolem půldruhého bilionu dolaru.

Úvahu lze rozvést ještě dále. V závislosti na užití definici žije dnes v Americe kolem šesti milionů Židů. Na těchto šest milionů tak v průměru připadá 8 milionů dolarů na osobu, pro průměrnou rodinu pak jmění v hodnotě kolem 32 milionů dolarů. To už není špatné živobytí.

Za zmínku stojí také židovské „1 %“, tedy asi 60 000 nejbohatších příslušníků komunity. Pokud je u Židů distribuce bohatství podobná jako u zbytku společnosti, pak toto vrchní jedno procento vlastní asi 35 % židovského bohatství. Majetek 60 000 nejbohatších Židů by se tak pohyboval kolem 18 bilionů dolarů. Na zbylých 5 940 000 židovských Američanů by zbylo 32 bilionů, čili stále závratných více než 5 milionů dolarů na hlavu.

Pár znepokojujících otázek

V tomto momentě se nepochybně nabízí celá řada otázek: Kdo kromě uvedených jedinců tahá za nitky tohoto nesmírného bohatství? Jak jsem uvedl, majetek 27 nejbohatších jen lehce přesahuje půl bilionu dolarů. 290 nejbohatších Židů vlastní asi 1,5 bilionu dolarů. A horních 60 000 zhruba 18 bilionů. Kdo jsou tito lidé? Lze se – s výjimkou několika nejznámějších tváří – vůbec kdy dopátrat, o koho se jedná?

A v jaké podobě je toto jmění uchováváno? V hotovosti? Akciích? Drahých kovech? (Křečkuje si Židé ještě i dnes zlato?) Nepochybně platí všechno uvedené. Ale kde se nachází hotovost? O které akcie se jedná? A jaké nemovitosti? Americké nebo cizí?

Ale to není to nejpodstatnější: Dá se s tím vůbec něco dělat – a pokud ano, co? Na první pohled se zdá nesmírně nespravedlivé, že asi 60 000 amerických Židů vlastní jmění v hodnotě 18 bilionů – tím spíše, když „dolní polovina“ Američanů, tj. přes 160 milionů lidí, dohromady vlastní majetek v celkové hodnotě... 0,3 bilionu dolarů. A nejchudší čtvrtina obyvatel této země, asi 80 milionů lidí, má dokonce záporné čisté jmění, tedy více dluhů než aktiv. To už není jen náhoda nebo smůla. Příčinou je nastavení systému rozdělování bohatství v Americe, z něhož mají Židé prospěch astronomicky přesahující jejich počty.

Jak se dosáhnout spravedlivějšího rozdělení národního důchodu? V dávných časech, kolem roku 100 n. l., zavedli Římané *fiscus Judaicus* – „židovskou daň“ – právě proto, aby z ní pokryli tíhu břemene, kterým Židé společnost zatěžují. Dovedeme si alespoň představit oprášení podobného institutu? Pár bilionů dolarů by při nápravě zlořádů moderní společnosti jistě neuškodilo.

Namítnete, že je to nerealistické. Dost možná, někde se však začít musí. Někdo musí tyto myšlenky „hodit na papír“ a předložit veřejnosti, aby mohla začít veřejná debata. V minulosti už se staly i divnější věci – a divnější věci nás nepochybně čekají také v budoucnosti.

Poznámky:

1] Kevin MacDonald ve své knize *Separation and Its Discontents* (kap. 3) popisuje židovské bohatství a moc ve 4. století, především v souvislosti zotročování gójų Židy.

2] *Early Medieval Jewish Policy and Western Europe* (1977), s. 104.

3] *De regimine judaeorum*, s. 81-88.

4] *On the Jews and Their Lies*, s. 242.

5] *Anthropology* (1798/1978), s. 102.

6] Cited in Marx, "On the Jewish Question," *The Marx-Engels Reader*, 1978, s. 49.

7] "Fate", in *Conduct of Life* (1860).

8] *The Land of Gilead* (1880), s. 503.

9] *Essays on the Questions of the Day* (1894), s. 260.

10] In *The Jew in the Modern World* (Mendes-Flohr and Reinhartz, eds.), 2011, s. 315.

11] Podle některých je úplně nejbohatší muž světa, majitel Amazonu Jeff Bezos (156 miliard dolarů), částečně nebo zcela židovského původu, což se však jeví jako nepodložené. Amazon však skutečně pravidelně hájí židovské zájmy, např. cenzurou knih zpochybňujících oficiální verzi holokaustu nebo blokováním alternativních překladů knihy *Mein Kampf*. Bezos také po získání kontroly nad listem *Washington Post* ponechal ve funkci židovského šéfredaktora Martina Barona.

12] Data z Bloomberg Billionaires Index, získána v srpnu 2018.

13] Podle *New York Times* (25. května 2018).

14] Moonves byl v mezidobí jak známo odvolán po sérii proti němu učiněných nařčení ze sexuálního obtěžování.

15] Podle některých dat se židovský podíl při rozšíření majetkového záběru mimo úplnou špici poněkud snižuje. Steve Sailer v roce 2009 odhadnul, že asi třetina ze 400 nejbohatších Američanů je židovského původu. Tato analýza je už skoro deset let stará a o žádné novější nevím. Podíl bohatých Židů se tak mezitím klidně mohl zvýšit.

16] *Americans' Wealth Surpasses \$100 Trillion*.

Úvaha Thomase Daltona *A Brief Look at Jewish Wealth* vyšla na stránkách *The Occidental*

Observer 7. února 2019.